

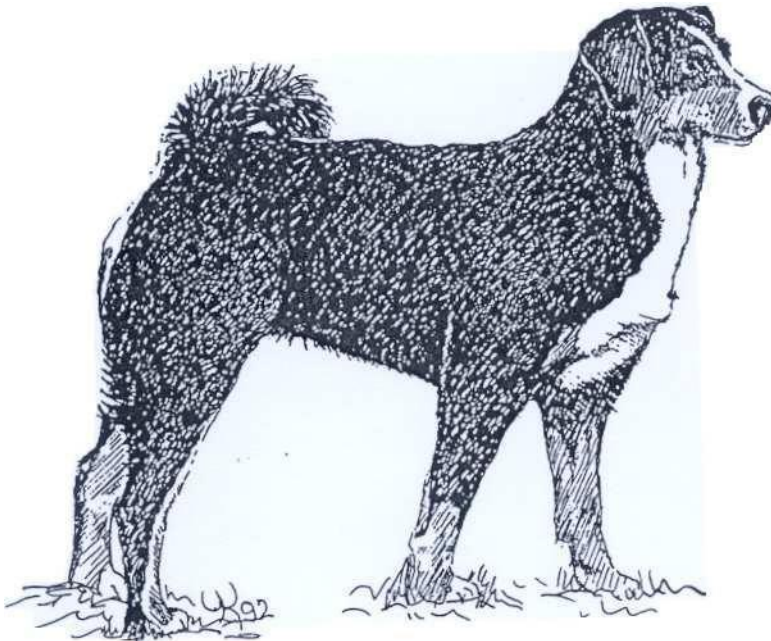
FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er B – 6530 Thuin (Belgique)

05. 05. 2003 / DE

FCI - Standard č. 46

APPENZELSKÝ SALAŠNICKÝ PES

Ilustrace nemusí představovat ideální podobu plemene.

ZEMĚ PŮVODU: Švýcarsko.

DATUM PUBLIKACE PLATNÉHO ORIGINÁLNÍHO STANDARDU: 25. 03. 2003.

POUŽITÍ: Honácký, ovčácký, hlídací pes a pes ke hlídání domů a statků. Dnes také všestranný pracovní a rodinný pes.

KLASIFIKACE FCI: Skupina 2 Pinčové a knírači, molosové,
švýcarští salašníčtí psi.
Sekce 3 Švýcarští salašníčtí psi. Bez
zkoušky z výkonu.

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED: V roce 1853 byl appenzelský salašnický pes poprvé popsán v publikaci „Tierleben der Alpenwelt“ (Život zvířat v Alpách) jako „zvučně štěkající, krátkosrstý, středně velký, mnohobarevný salašnický pes“, který se „vyskytuje v určitých oblastech ve zcela vyrovnaném typu podobném špici, jednak k ochraně stavení, ale i ke shánění stád“. V roce 1895 vyzval velký příznivec tohoto plemene, polesný Max Sieber, švýcarskou kynologickou společnost SKG, aby pro appenzelského salašnického psa něco udělala. V roce 1898 poskytl vládní rada kantonu St. Gallen 400,- švýcarských franků na pozvednutí chovu appenzelského salašnického psa. Z pověření SKG byla vytvořena komise, byly stanoveny charakteristické vlastnosti plemene a na výročním trhu v Alstätenu bylo vybráno 9 psů a 7 fen. Ti obdrželi prémii od 5,- do 10,- franků. V důsledku toho se v roce 1989 objevilo na první mezinárodní výstavě psů ve Winterthuru 8 appenzelských salašnických psů v na zkoušku zavedené třídě „salašníčtí psi“. Díky podnětu Prof. Dr. Alberta Heima, který se velmi angažoval v otázkách švýcarských salašnických psů a tudíž i appenzelského psa, byl v roce 1906 založen „Klub appenzelských salašnických psů“ s cílem udržet toto plemeno v jeho přirozeném stavu a dále ho rozvíjet. Povinným zápisem štěňat do „Plemenné knihy appenzelských psů“ tak začal cílený čistokrevný chov.

V roce 1914 zpracoval Prof. A. Heim první platný standard. Původní chovatelskou oblastí byly kantony Appenzell; dnes jsou psi této rasy chováni po celém Švýcarsku, ale i za hranicemi v mnoha zemích. Pojem "Appenzelský salašnický pes" je dnes jasně vymezen a toto plemeno je od ostatních švýcarských salašnických psů jednoznačně odlišeno. Navzdory tomu, že appenzelský salašnický pes našel již mnoho příznivců, je jeho chovná základna stále velmi malá. Jen

zodpovědným chovem bude možné udržet a upevňovat přirozené a vynikající dědičné vlastnosti tohoto plemena.

FCI-St. Nr. 046 / 05. 05. 2003

CELKOVÝ VZHLED: Tříbarevný, středně velký pes, téměř kvadratické tělesné stavby, v celém rozsahu harmonických proporcí, svalnatý, velmi pohyblivý a hbitý, s chytrým výrazem obličeje.

DŮLEŽITÉ PROPORCE:

- Kohoutková výška k délce trupu = 9 : 10, spíše podsaditý než příliš dlouhý.
- Délka tlamy k mozkovně = 4 : 5.

CHOVÁNÍ/POVAHA: Živý, temperamentní, sebejistý a nebojácný. Mírně nedůvěřivý vůči cizím; neúplatný hlídač; veselý a učenlivý.

HLAVA: Velikostí v harmonickém poměru k tělu, lehce klínovitá.

HORNÍ ČÁST HLAVY:

Lebka: Poměrně plochá, nejširší mezi ušima, k tlamě se stejnoměrně zužuje. Týlní hrbol velmi málo výrazný. Čelní rýha středně výrazná.
Stop: Málo výrazný.

OBLIČEJOVÁ ČÁST :

Nosní houba: U černého psa: černá; u havanově hnědého psa: hnědá (pokud možno tmavá).

Tlama: Středně silná, stejnoměrně se zužující, ale ne špičatá, se silnou dolní čelistí. Hřbet nosu rovný.

Pysky: Suché a přiléhající, u černého psa černé, u havanově hnědých psů (pokud možno tmavá) pigmentovaná. Koutky pysků nejsou vidět.

Čelisti / chrup: Silný, úplný a pravidelný nůžkový skus; klešťový skus se toleruje. Jeden (1) chybějící nebo jeden zdvojený PM1 (1. třenový zub) a absence M3 (molárů 3) se toleruje.

Líce: Velmi málo výrazné.

Oči: Poměrně malé, mandlového tvaru, nevystupující, poněkud šikmo vůči nosu posazené. Živý výraz. Barva: u černého psa: tmavě hnědá, hnědá; u havanově hnědého psa: světlejší hnědá, ale co nejtmaší.

Oční víčka: Dobře přiléhající, u černého psa černá, u havanově hnědého psa hnědě (pokud možno tmavě) pigmentovaná.

Uši: Poměrně vysoko a široce nasazené, visící; v klidu ploše přiléhající k lícím; trojúhelníkového tvaru, na vrcholu lehce zaoblené. Při vzbuzení pozornosti psa v nasazení ucha pozvednuté a otočené dopředu, takže při pohledu zepředu a shora tvoří hlava s ušima nápadný trojúhelník.

KRK: Spíše krátký, silný, suchý.

TĚLO: Silné, kompaktní.

Hřbet: Středně dlouhý, pevný a rovný.

Bedra: Krátká a dobře osvalená.

Zád': Poměrně krátká, v pokračování hřbetní linie ploše probíhající.

Hrud': Široká, hluboká, dosahující až k loktům, s výrazným předhrudím. Prsní kost dosahující dostatečně daleko dozadu. Hrudní koš kulatě-oválného průřezu.

Dolní linie z profilu a břicho: Jen málo vtažené.

OCAS: Vysoko nasazený, silný, střední délky, hustě osrstěný, chlupy na spodní straně poněkud delší; V pohybu stočený těsně nad zádí, nesený ke straně nebo uprostřed. V postoji se toleruje visící ocas různého tvaru nesení.

KONČETINY: silná, suchá stavba kostí.

HRUDNÍ KONČETINY :

Obecně: Dobře osvalené, při pohledu zepředu jsou rovné a rovnoběžné a nejsou postaveny příliš úzce.

Plece: Lopatka dlouhá a šikmo uložená.

Nadloktí: Stejně dlouhé nebo jen o málo kratší než lopatka. Úhel k lopatce není příliš tupý.

Loket: Dobře přiléhající.

Předloktí: Rovné, suché.

Přední nadprstí: Při pohledu zepředu v přímém prodloužení předloktí; při pohledu ze strany velmi lehce zaúhlené.

Tlapy hrudních končetin: Krátké, s klenutými, těsně k sobě přiléhajícími prsty a silnými polštářky.

PÁNEVNÍ KONČETINY:

OBECNĚ: Dobře osvalené, při pohledu zezadu jsou rovné a rovnoběžné a nejsou postaveny příliš úzce. Zaúhlení typické pro toto plemeno působí dojmem poměrné „strmosti“ pánevních končetin.

Stehna: Poměrně dlouhá, s pánevní kostí (coxo-femoral. kloub) tvoří poměrně malý úhel.

Kolenní klouby: Poměrně otevřené.

Bérce: Zhruba stejně dlouhé nebo jen o málo kratší než stehna.

Suché a dobře osvalené.

Hlezno: Poměrně vysoko nasazené.

Zadní nadprstí: Svislá a paralelně postavená, poněkud delší než přední nadprstí; nejsou vytočená ven ani dovnitř. Paspárky se musí odstranit s výjimkou zemí, ve kterých je operativní odstraňování paspárků zákonem zakázáno.

Tlapy pánevních končetin: Krátké, s klenutými, těsně přiléhajícími prsty a silnými polštářky.

CHŮZE: Silný posuv, dobrý pohyb vpřed. V běhu při pohledu zředu a zezadu se končetiny pohybují rovně po linii.

OSRSTĚNÍ

Srst: Patrová srst, pevná a přiléhající. Krycí srst hustá a lesklá. Podsada hustá, černá, hnědá nebo šedá; prosvítání podsady je nežádoucí. Lehce zvlněná srst jen na kohoutku a hřbetě se sice toleruje, ale není žádoucí.

Zbarvení: Základní barva je černá nebo havanská hnědá s pokud možno symetrickými hnědočervenými a bílými znaky. Malé hnědočervené znaky (skvrny) nad očima. Hnědočervené znaky na lících, na hrudi (vlevo a vpravo v oblasti ramenního kloubu) a na končetinách, přičemž hnědočervená je vždy mezi černou respektive havanskou hnědou a bílou.

Bílé znaky:

- Dobře viditelná bílá lysina, probíhající bez přerušení od temene přes hřbet nosu; může zcela nebo částečně obepínat tlamu.
- Bílá od brady přes hrdlo bez přerušení až na hrud'.
- Bílá na všech čtyřech tlapách.
- Bílá na špičce ocasu.
- Bílá skvrna na šíji nebo poloviční obojek se tolerují.
- Souvislý tenký bílý obojek se sice toleruje, ale není žádoucí.

VELIKOST A HMOTNOST:

Kohoutková výška : Psi : 52 - 56 cm,
Feny : 50 - 54 cm.
Tolerance plus nebo minus 2 cm.

VADY: Jakákoliv odchylka od výše uvedených bodů je považována za vadu. Její ohodnocení by mělo být v přesném poměru ke stupni odchylky. Je třeba také zohlednit vliv na zdraví a dobrý zdravotní stav psa.

- Chybějící pohlavní výraz.
- Velmi dlouhá nebo neharmonická stavba.
- Jemné nebo příliš hrubé kosti.
- Nedostatečné osvalení.
- Velmi těžká nebo velmi lehká hlava.
- Kulatá horní část hlavy.
- Příliš výrazný stop.
- Příliš dlouhá, příliš krátká, úzká, špičatá tlama. Hřbet nosu není rovný.
- Příliš silně vyvinuté pysky.
- Absence více než jednoho PM1 (1. třenový zub).
- Příliš silně vyvinuté líce.
- Kulaté, vystupující nebo světlé oči.
- Příliš malé, příliš velké, odstávající, příliš vysoko nebo příliš nízko nasazené uši.
- Pronesený hřbet, kapří hřbet.
- Skloněná nebo přestavěná zád'.
- Natažené břicho.
- Hrudní koš příliš plochý nebo sudovitý; chybějící předhrudí; příliš krátká hrudní kost.
- Volně stočený ocas, špička ocasu se ještě dotýká kořene ocasu.
- Nedostatečné zaúhlení hrudních nebo pánevních končetin.
- Vytočené lokty.
- Měkká nadprstí hrudních končetin.
- Kravský postoj.
- Podlouhle oválné tlapy (zaječí), natažené prsty

- Nepřesný průběh pohybu, například krátký, toporný, sbíhavý, křížící se pohyb, atd.
- Prosvítání podsady.
- Vady kresby srsti:
 - Černé tečky v bílé srsti.
 - Přerušená lysina.
 - Průběžný široký bílý obojek.
 - Přerušená bílá na hrudi.
 - Bílá dosahující zřetelně nad zápěstí (holínky).
 - Chybějící bílá na špičce ocasu a tlapách.
- Velikost mimo hranice tolerance.
- Nejisté chování, chybějící temperament, lehká agresivita.

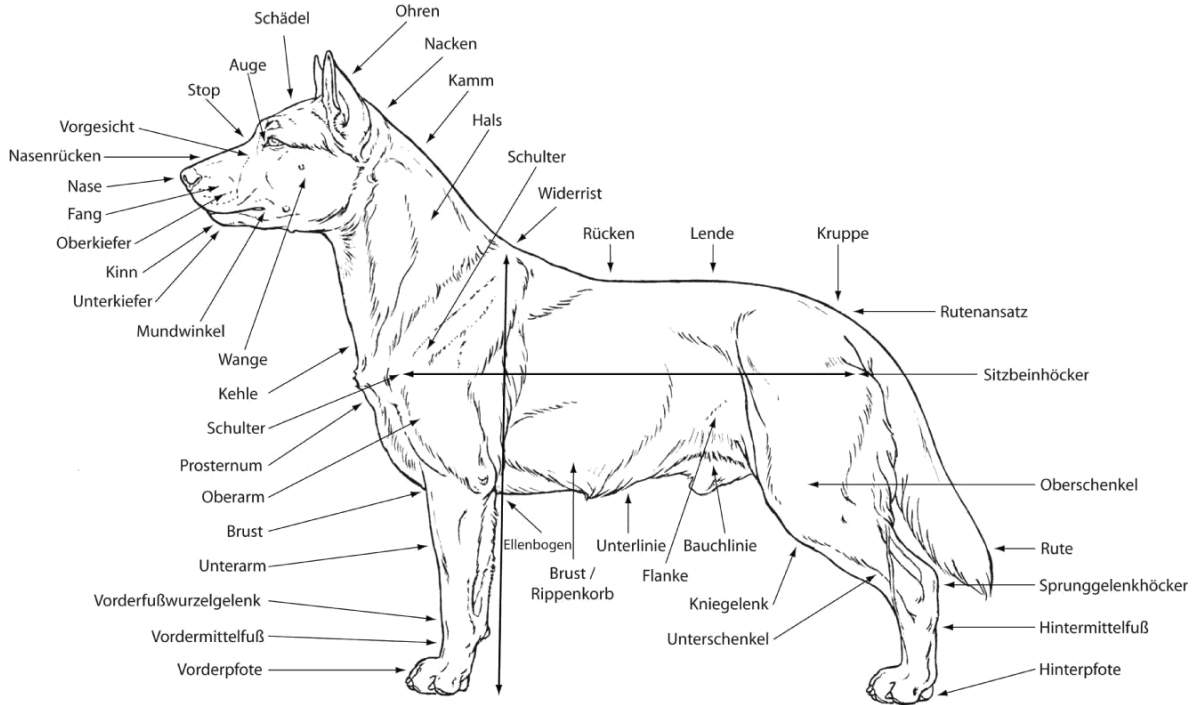
DISKVALIFIKUJÍCÍ VADY:

- Agresivní nebo příliš bojácní psi.
- Psi vykazující patrné fyzické abnormality a nebo projevující vady chování musí být diskvalifikováni.
- Podkus, předkus, zkřížený skus.
- Entropium, ektropium.
- Modré oko, skleněné oko.
- Srpovitý ocas (špička ocasu se již nedotýká kořene ocasu), jednoznačně visící ocas, zalomený ocas.
- Jiný druh srsti než patrová srst.
- Chybějící trojbarevnost.
- Základní barva jiná než černá nebo havanská hnědá.

POZN.

- Psi musí mít dvě zjevně normálně vyvinutá varlata, plně sestouplá v šourku
- Do chovu se smějí zařazovat výhradně funkčně a klinicky zdraví psi se znaky typickými pro příslušné plemeno.

ANATOMIE DES HUNDES

ANATOMIE PSA

Ohren	uši	Vorderfusswurzelgelenk	zápěstí
Nacken	šije	Unterarm	předloktí
Kamm	vrchol šije	Brust	hrudník
Hals	krk	Oberarm	nadloktí
Schulter	plece	Prosternum	hrudní kost
Widerrist	kohoutek	Schulter	plec
Rücken	hřbet	Kehle	hrdlo
Lende	bedra	Wange	líce
Kruppe	zád'	Mundwinkel	ústní koutek
Rutenansatz	nasazení ocasu	Unterkiefer	dolní čelist
Sitzbeinhöcker	hrbol sedací kosti	Kinn	brada
Oberschenkel	stehno	Oberkiefer	horní čelist
Rute	ocas	Fang	tlama
Sprungelenkhöcker	hrbol hlezenního kloubu	Nase	nos
Hintermittelfuss	zadní nadprstí	Nasenrücken	hřbet nosu
Hinterpfote	zadní tlapa	Vorgesicht	čelní strana hlavy
Unterschnekel	bérec	Stop	stop
Kniegelenk	kolenní kloub	Auge	oko
Bauchlinie	linie břicha	Schädel	lebka
Flanke	slabina		
Unterlinie	spodní linie		
Brust/Rippenkorb	hrudní koš		
Ellenbogen	loket		
Vorderpfote	přední tlapa		
Vordermittelfuss	přední nadprstí		

